בשלמא לרב מיחזי כמאן דחר חורתא לבניינא. אע"ג דלא

ולהוליאב מ״מ מטעם בנין כל דהו מיחייב כמו מעייל שופתא בקופינא

דמרא ומסתת אלא לשמואל דמשום בנין כל דהו לא מיחייב אמאי

דמי לעושה נקב בלול של תרנגולין דהתם עשוי להכנים

חייב הא אין כאן גמר מלאכה: אם לבהמה כמלא פי הגדי ואם

לאכילה™ דאי לאו הכיה מיחייב אשיעורא

זוטא כדאמר לעיל (דף עו.) המוליא

תבן כמלא פי פרה לגמל חייב":

באנם שנו. ומתני דלה שייד

דאיירי באילן יבש שאינו מתקן כלום:

לא צריכא דעביד בארעא דחבריה.

רישיה דלא ניחא ליה כגון דקעביד

בארעא דחבריה וכגון באחר שאינו

אוהבו והקולך בהרת בשעת מילה

שאין לו הנאה מותר לכתחילה ואפילו

איסור דרבנן ליכאי והתיר ר' חבית

שפקקוהו בפשתן להסיר הפקק

ולמשוך ממנו יין בשבת אע"פ שא"א

שלא יסחוט כשמסיר הפקק חווי פסיק

רישיה כיוו דאינו נהנה בסחיטה זאת

שהיין נופל לארץ מותר ואינו נראה

דהא י מפים מורסא להוליא ממנו

ליחה היה אסור אי לאו משום נערא

דגופא אע"פ שאינו נהנה כלל בבנין

הפתח ואינו מתכוין כלל לבנין הפתח

אלא לנקיבה בעלמא וכן הביא רשב"א

ממחט של יד ליטול בה את הקוץ

דמוקי לה בהנחנקין (סנהדרין דף פד:)

כר"ש דאמר מלאכה שאינה לריכה

לגופה פטור עליה ומשום לערא שרי

ואע"פ שאינו נהנה בחבורה היה אסור

אי לאו משום לערא דגופא והא

דהאמר לא לריכא דעביד בארעא

דחבריה^ט היינו דלא מיחייב חטאת^י

אבל איסורא איכאיא והא דקאמר בשילהי

כל התדיר (זבחים דף לא:) המתנדב יין

מביאו ומולפו על גבי האישים ופריך

והא קא מכבה ומוקי לה כר"ש דאמר

דבר שאין מתכוין מותריב [א] מיירי דלא

הוי פסיק רישיה שמזלפו בטיפות

דקות א"נ על גבי האיברים אפשר

שלא יכבה האש ובפרק לולב הגזול

(סוכה דף לג:) גבי אין ממעטין בי"ט

משום ר"ח בר"ש חמרו ממעטין יג

ופריך והא קא מתקן מנא ומשני כגון

שליקטן לאכילה ודבר שאין מתכוין

מותר ופריך והא אביי ורבא דאמרי

תרוייהו מודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות ומשני לא לריכא דאית ליה

הושענא אחריתי משמע כפי׳ הערוך

דכשאינו נהנה מותרי™ אע״ג דהוי פסיק

רישיה וליכא למימר כיון דאית ליה

הושענא יתירתא אינו מתקן כלוס יו

דא"כ אמאי קאמר התם דסבר לה

כאבוה דאמר דבר שאינו מתכוין מותר

מיהו י"ל דאותו תיקון מועט כמו מיעוט ענבים דלא אסיר אלא מדרבנן

לא גזרו חכמים כשאינו י) נהנה:

בארעא דחבריה. פי׳ דהוים

פי' בערוך (ערך פסק א') דבפסיק

להיםק. פירוש^ג שאינם ראויין

לאוקמי באגם אומר ר"ת

ז א ב מיי׳ פ״י מהל׳ שבת הלכה טו ופכ״ג הלכה א הנכה כן ופל"ג הנכה כ סמג לאוין סה: ה ג מיי' פ"ח מהלי שבת הלכה

ם דה מיי שם הלכה ה: י ו מיי׳ פי״א מהל׳ שבת הלכה

י ו מיי פי״ח מהני שבת י ט סמג לאוין סה: יא ז מיי שם הלכה י: יב ח שם הלכה יו: יג ט י ב שם הלכה יד: ד ל מיי׳ פ״א מהל׳ שבת הלכה יד:

> לעזי רש"י קרישפ"ל [קרישפיל"א].

מוסף רש"י

דחק קפיזא בקבא. כלי שבדעתו לחוק עד שיחזיק קבל, חקק בו ג' לוגין (חולין בה.). מודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות. באומר אחתוד ראש דרא יבודה כמונת ממנון למם בהמה זו בשבת ואיני רולה שתמות, דכיון דאי אפשר שלא שתמות, דכיון דאי אפשר שלא ממות כמתכוין חשיב ליה, וכי אמרינן דבר שאין מתכוין מותר כגון היכי דאפשר ליה בלא מנון הורר אדם מטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין שעה ושפסג וכנבד שלח יתכוין לעשות חריך, ואע"ג דאיכא למיחש דילמא עביד חריך, כיון דלא מתכוין להכי ואפשר לגרירה דגם מתפרון נהכי וחפשר נגריהם בלא חרין, כי עביד נמי חרין דהו מלאכה גמורה לא מוחייג, אבל היכי דודאי עביד מודה (טובה לג). בריה דבת יעקב. אביו לא היה הגון לפיכך לא הוכירו (ערובין e.).

מוסף תוספות

א. אויר. מוס׳ הרח״ש. ב. רוח מום' [ריח]. מוס' הלח"ת. ג. כשייבשו כ"כ. מוס' הלח"ת. T. בהמה, [אלא להסיק. לענ"ח), אז בעי שיעור' רבה. מוס' הלח"ת. כדי לבשל ביצה קלה. רשנ״לו, ה. אפי׳ הוציאן . להיסק. תוס' הרח"ש. 1. דהא חזי לפרה. רשנ"ח. I. והא חזי לפרה. לשנ"ק. ו. והא דאמרינן 'אביי ורבא דאמרי תרוייהו מודה ר"ש בפסיק . רישיה שהוא אסור׳, היינו בדבר שהוא נהנה כגון דעביד בארעא דידיה, וכגון מילה שהוא נהנה בדבר. מוס׳ הרא״ש, ח. שהוא במקום ברזא. מוס׳ הרח״ש. ט. לא לעניז איסור והיתר לכתחילה לענין איסוו והיות לכוחילה קא מפליג בין עביד בארעא דידיה לעביד בארעא דחבריה, אלא. מוס' הלח"ש. ד. דבהכי איירי. מוס' הלח"ש. יא. מדרבנן, אע״פ שאינו יא. מדרבנן, אע״פ שאינו נהנה. מוס') סלס״ם, "ב. אע״ג דפסיק רישיה הוא, דודאי מכבה הוא. מוס' כמונות ו. ד"ס ססי. דא״א לזלף ע״ג העצים שלא יכבה. מוס" הל"ם, יג. פ" ענבי הדס. מוס' כמונות ו. ד"ה האי. הפוסלים אותו. מוס' הלא"ש. יד. כיון דלא ניחא ליה ולא חייש בהאי תיקון. מוס׳ כמוכות ו. ד״ה החי. 10. לפי שאין מיעוט ענביו תיקון אלא למי שרוצה לצאת בו, אבל מאן דאית ליה הושענא אחריתי אין זה תיקון אצלו כלל, אלא הרי הוא כממעט ההדם כפסח שהדכו ענבי ההוס בפסוז שהובו נראה פשוט שהוא מותר. חי' הכ"ן לקמן קיל. ד"ה הלי. UI. שהרי זה שתולש ו שהרי זה שתרלש. העולשין אין צריך ליפוי הקרקע. מי הר"ן לקמן קיא.

רבינו חננאל (המשך) כדרך רכיבתו ועומד האריג ובית אחד אין מתקיים. ומשום דלאו חוטין נינהו קרי להו בית כמו בתי נירין שאין לה בתי נירין אחרים: הכותב ב' אותות בין בימינו

מלאכה שא"ל לגופה יו:

בגלטורי

בין בשמאלו בין משני סימניות בכל לשון חייב. ואקשינן עלה הכותב בשמאלו חייב והא אין דוך כתיבה בכך. ואוי בין משני סימניות בכל לשון חייב. ואקשינן עלה הכותב בשמאלו חייב והא אין דוך כתיבה בכך. ואוי יה באיטר שהוא דרכו ליכתוב ןבשמאלן שנמצא שמאלו במקום ימין. **ואקשינן** תוב אי הכי אימינו לא ליחייב דהא כל איטר יומיה באיטר שהוא דרכו ליכתוב [בשמאר] שנמצא שמאדו במקום ימין. ואקשינן תוב אי הכי אימינו לא ליחזיב זוזא בל איטר שמאלו במקום ימינו, וומצא הימין של איטר כי הוא שמאלו ואין דרך כתיבה בכך, ונדחה זה. ואוקמה אביי בשולט בכ׳ ידיו דרתרווייהו מיומנות הן, שומצא כתוב בשתיהן ודרך כתיבה בשתיהן. אבל מי שאינו שולט אלא בידו אחת, לא מיחייב ששום כותב בשבת אלא בזמן שכותב בידו המיומנת, אבל אם כתב בידו אחרת לא מיחייב שאין דרך כתיבה בכך. לפיכך איטר שאין שולט אלא בשמאלו, שמאל דריהי כימין דעלמא היא וחייב עלה, ואם כתב בימינו אין דרך כתיבה בכך ולאנידך) מיחייב עליה. ורי יעקב ברא בכת יעקב אוקמה למתניתן כרי יוטי ומשום הוא דמחייב, לפיכך חייב הרושם בין בימינו בין בשמאלו שאינו כותב אלא רושם. דבת יעקב אומה ביל אוני בין בשמאלו שאינו כותב אלא רושם. יאקשינן היכי יכלת למימר דמתניתין ד' יוסי היא והא איכא בתר הכין מימרא דר' יוסי דאלמא רישא לאו ד' יוסי היא. ומוקים לה . לכולה כר׳ יוסי. א״ר יהודה מצינו שם קטז משם גדול. שם משמעוז ונח מנחור. שהז שתי אותות מב׳ שמות. פי׳ ב׳ אותות מב׳ לכולה כדי יותר יהודה מצים שם קטן משם גדולי, שם משמעון ובח מנחוד, טהן שוני אותונו כב שמות פייב יאותות מבי שמות כגון שם משמעון שהין מ"ם הוהן בי אותות ובי שמות כדאמרן שי"ץ מ"ם, נח מנחור נו"ן חי"ח, ודון (מדניאל) כיוצא בהן אבל כי אותות שהן שם אחד כגון גג טזה וזה גימיל והן שתי אותות בשם אחד, כיוצא בוד דד, הה, חח, סס, רר, שש, תת, ולישנא דרבנן טט, צץ, אילו ב' אותות שהן שם אחד, שהן דד הה חח, ה"א ה"א, חי"ת חי"ת וכיוצא בהן. ואקשינן וכי ר' יהודה הכותב ב' אותות והן ב' שמות כדאמרן הוא דמחייב, אבל ב' אותות והן שם אחד לא מחייב, והתניא ועשה אחת, יכול שאינו חייב עד שיכתוב את כל השם, ת"ל מאחת, אפילו מקצת מאחת, אי מאחת ואפילו מקצתה יכול אפילו לא כתב מן התיבה אלא אות אחת יהא חייב,

הקודת. וכל הקודח ע"מ למלאות הוא לתקוע בו יתד ושלא למלאות קרי נוקב: בשלמה לרב. דאמר נקב הוי בנין האי נמי בנין הוה כל שהוא ואע"פ שימלאנו הרי הועיל לבנין שקודת החור: חר חורפא. קדת חור: אלא לשמואל. דאמר נוקב לאו בונה הוא בשלמא נקב דלול איכא

למימר מכה בפטיש אבל זה שעומד לסתום לאו גמר מלאכה הוא: **דבועיה** הקודח כל שהוא חייב בשלמא לרב מיחזי ברמלה דפרולה. במסמר ארוך של כמאן דחר חורתא לבניינא אלא לשמואל ברזל: ושבקיה בגוויה. לתלושי בה: לאו גמר מלאכה הוא הכא במאי עסקינן דחק קפיוא בקבא. בגולם גדול הראוי דבזעיה ברמצא דפרזלא ושבקיה בגוויה דהיינו גמר מלאכה: "זה הכלל: זה הכלל לחוק בו קב חקק שלש לוגין ואע"פ שעתיד להוסיף יש שמקיימין כן: לאתויי מאי לאתויי יידחק קפיזא בקבא: מחמן ידיו. מרגילם ומכוונם להכחה רשב"ג אומר יהמכה בקורנם על הסדן כו': הראוייה למלאכה מכה גדולה או מכה מאי קעביד רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו קטנה: מרדדי טסי משכן. לניפוי קרשים: עושין כן. מכין ג' על הטס מפני שמאמן את ידו קשו בה בני רחבה ואחת על הסדן להחליק הקורנס שלא אלא מעתה חוא אומנתא בשבתא וגמר הכי יבקע הטס שהוא דק ובעלי מטבע נמי דמיחייב אלא אביי ורבא דאמרי תרוייהו במקומנו ראיתי עושין כן: בותבי' שכן מרדדי מסי משכן עושין כן תניא נמיַ מקרסס. קולן ענפים יבשים מן אילן הכי יורשב"ג אומר אף המכה בקורנם על הסדן בשעת מלאכה חייב שכן מרדדי מסי משכן עושין כן: מתני יהחורש כל שהוא המנכש והמקרסם והמזרד כל שהוא חייב יהמלקט עצים אם לתקן כל שהן אם להיסק כדי לבשל ביצה קלה המלקט עשבים אם לתקן כל שהוא אם לבהמה כמלא פי הגרי: למאי חזי חזי יּלְביוַרא דקרא דכוותה גבי משכן שכן ראוי לקלח אחד של סמנין: המגכש והמקרםם והמזרד: ת"ר ההתולש עולשין והמזרד זרדים אם לאכילה כגרוגרת אם לבהמה כמלא פי הגדי אם להיסק כדי לבשל ביצה קלה אם לייפות את הקרקע כל שהן אטו כולהו לא ליפות את הקרקע נינהו רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו באגם שנו אביי אמר אפילו תימא בשדה דלאו אגם וכגון דלא קמיכוין והא מאביי ורבא דאמרי תרוייהו מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות לא צריכא דקעביד בארעא דחבריה: בותני' יהכותב שתי אותיות בין בימינו בין בותנר' בין משם אחד. בשמאלו בין ימשם אחד בין משתי שמות בין משתי (6) סמניות בכל לשון חייב אמר רבי יום לא חייבו שתי אותיות אלא משום ירושם שכך כותבין על קרשי המשכן לידע איזו בן זוגו א"ר יהודה מצינו שם קטן משם גדול שם משמעון ומשמואל נח מנחור דן מדניאל גד מגדיאל: גמ' בשלמא אימין ליחייב משום דדרך כתיבה בכך אלא באשמאל אמאי הא אין דרך כתיבה בכך א"ר ירמיה באטר יד שנו ותהוי שמאל דידיה כימין דכ"ע ואשמאל ליחייב אימין לא ליחייב אלא אמר אביי סיבשולם בשתי ידיו רב יעקב יוםי היא מני ר' יוםי היא בריה דבת יעקב אמר הא דאמר לא חייבו שתי אותיות אלא משום רושם והא מדסיפא ר' יוסי היא רישא לאו ר' והן שני שמות. כגון הנך דנקט במתני׳ יוֹםִי ״כולה רבי יוםי היא: א״ר יהודה מצינו: שחינן שוות: הח ב׳ חומיות והן שם אלא ר' יהודה שתי אותיות והן שני שמות אחד. כגון שש מששך או תת מתתנן הוא דמחייב שתי אותיות והן שם אחד לא או חח מחחים לא מיחייב מדלא נקט מחייב והתניא יועשה אחת ליכול עד שיכתוב רבי יהודה חד מהנך: אחת. כולה כל השם ועד שיארוג כל הבגד ועד שיעשה במשמע: כל השם. התיבה קרוי שם: בית חחד בנפה. לחחר שהסיך כל הנפה ת"ל מאחת אי מאחת יכול אפילו לא נלרים של שתי עושה באריגת ערב כתב אלא אות אחת ולא ארג אלא חום אחד ולא עשה אלא בית אחד בנפה נצר אחד מלמטה ואחד ממעלה והן

א) חולין כה. ע"ש, ב) וחוספ׳ חומן כה. ע"ב, כ) [מוספי"ב], ג) [גיר' הערוך לבורל
 דקרא פי' לוגמא של דלעת],
 ד) לעיל עה. לקמן קיא: קח. קכ: קמג. קמג. כמובות ו. בכורות כה. סוכה לג: ובילה לו.ן, ה) ובכורות מה.], ו) [נ"ל ברה וע" רש"י עירובין פ.], ו) [דוגמתו נמלל בחלין לד. עוד שם בחולין קד: ע"ש ועוד בכריתות כג. ע"ש ותוס' נדה יט: ע"ש ולא נמלא פי׳ על זה רק בחולין קד: פרש״י ד״ה כל החומר דבר בשם חומרו והתנח שכח ולח בשם אומרו והתנא שכח ולא הזכיר שמו בתחילה וחזר והזכיר שמו עכ"ל], ח) [ל"ל לתלום], ט) [כדאיתא לעיל פ:], י) [לקמן קו.], כ) [וע"ע תוספות לעיל מא: ד"ה מיחס],

תורה אור השלם

1 דַּבַּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרְאֵל לֵאמֹר נֶפֶשׁ בִּי תֶחֲטָא בְשְׁגְנָה מִכּל מִצְוֹת יְיָ אֲשֶׁר לֹא תַעְשִּׁינָה ועשה מאחת מהנה: ויקרא ד ב

הגהות הב"ח (א) במשנה משני סממניות : נכל

גליון הש"ם רש"ר ד"ה בארעא דחבריה לא איבפת ליה. ע"ל לף עה ע"ל רש"י ל"ה טפי ונמוס' שם ולע"ק:

הגהות הגר"א

[א] תום' ד"ה ל"ל כו' מיירי דלא הוי פ"ר כו'. נ"ב וכ"כ :כש"י שם ע"ש

רבינו חננאל

ומותבינן לשמואל מהא דתניא הקודח כל שהו חייב, בשלמא . לרב דאמר משום בונה היינו דחייב הקודח, דמחזי כמי שעושה חור בכותל כדי לבנות שם בניין ותולדת בניין הוא. אלא לשמואל דמחייב הוא. אלא לשמואל דמחייב הנוקב משום מכה בפטיש שהוא גמר מלאכה, מאי [גמר] מלאכה איכא בקודח, והלא הנוקב צריך לקבוע באותו [הנקב] מסמר, נמצאת קביעת המסמר הוא הגמר מלאכה. ומשני כגון שקדח מראבות המשני כגון שקרה ברימצא, פירוש במקדח והניח המקדח במקום שקדח כמסמר קבוע באותו העץ שקדח כדי קבוע באחות העץ שקרה כדי
לחזקו שזהו גמר מלאכתו.
ואשכחן סוגיא דשמעתא
בעניין המחזיר מיטה של
טרסיים בשבת ולעיל דף מזן
כרב דסבר עיולי שופתא
בקופינא, והוא יד הקורדום בנקבו, שהוא כהחזרת מלבנות המימה. ורר ושמואל דאמרי המיטה, ורב ושמואל דאמרי תרווייהו המחזיר מטה של טרסיים בשבת חייב חטאת. ומותבינן המחזיר קני מנורה בשבת חייב חטאת, קנה של בשבת חייב חטאת, קנה של ציידין לא יחזיר ואם החזיר פטור. ר' (הימאי) [סימאי] אומר המרכיב קרן ענולה חייב קרן פשוטה פטור. ופרקינן הוא דאמר כי האי תנא מלבנות המטה וכרעי המטה ולוחים של מכרמ לא יחזיר ואת החזיר של סקבס לא יחויר דאם יחויר פטור אבל אסור, לא יתקע ואם תקע חייב, רשבג"א אם היה רפוי מותר. ופשיטא לרבנן . בתראי דהני כולהו משום בונה בתראי דהני כולהה משום בונה אינון ומשום הכי מתרינן במן דעביד להו, דאמרינן בי רב חמא הואי ההוא מטה גוליתא דהוו מהדרי ליה בשבתא. א״ל ההוא מרבנן לרב חמא מ״ט שרייז דמשום בניז מז הצד

לתקנו: מורד. זרדין לחין חדשים של שנה זו ופעמים שהן מרובין ומכחישים האילן ומתייבשין וקוללין אותם ממנו: אם לפקן. את האילן או את הקרקע וקללו מן המחובר: בילה קלה. כגרוגרת מבילת תרנגולת שקלה היא לבשל מכל הביצים: גבו' לביורה דקרה. לזרוע בתוכה נימח של דלעת. ואע"ג דשנינו (לעיל דף 5:) לענין הולחת זרע דלועין שנים שחין אדם טורת בניתא אחת ה"מ הוצאה דכי מפיק תרתי מפיק כי הדדי שאינו זורע אחת לבדה אבל לענין חרישה כל גומא וגומא באפי נפשה עביד לה: צולשין. עשב שקורין קרישפ"ל: זרדין. מין קנים הם ובעודן רכים זורדין אותם למאכל אדם נתקשו מעט ראויין למאכל בהמה יבשו עומדין להסקה: אטו כולהו לא ליפום אם הקרקע נינהו. הרי הקרקע מתייפה מאיליו: באגם. שאין לריך ליפות: בארעא דחבריה. °לא איכפת ליה ליפות: שתיהן אלפין: משתי שמות. אלף בית: משתי סמניות. אחת בדיו ואחת בסיקרא: בכל לשון. של כל כתבים וגופן של כל אומה ואומה: משום רושם. סיתן שהיו עושים בקרשי המשכן מפני שמפרקין אותו ולכשיקימוהו לא יחלפו סדר הקרשים ואתא ר' יוסי למימר דאפי׳ לא כתב אלא רשם שני רשימות בעלמא לסימן חייב: מצינו שם קטן כו'. הא אתא לאשמועינן רבי יהודה דאע"ג שלא נגמר מלאכתו שנתכוין לכתוב תיבה גדולה וכתב מקצת ואותו מקלת הויא תיבה המתקיימת במקום אחר חייב: גבו' הא מני רבי יוסי היא. דלא בעי כתיבה אלא רושם בעלמא ובשמאלו רושם מיהא הוה:

איכא. א"ל אנא כרבן שמעון [ב"ג] מ"ל דאמר אם היה רפוי מותר. וגרסינן בירושלמי המחזיר קני מנורה למה הוא חייב. די אבהו בשם רבי יוחנן ורב הונא תרווייהו אמרי משום בונה. וקי"ל בהני כולהו כרב. פ" זמן קפיזא בקבא, כגון שחקק חריין בקב מקום שהוא מדת קפיזא, ונמצא ששמה כמין השנתת שהיו סימנין בחין. תמכה בקרונס על הסדן בשעת גמר מלאכה. א" (רבא) [רבה] ורבה] ורבה] מכדי וסף מפני שמאמן את ידיו. וסברי בני רחבה דהאי מאמן מלמד את ידיו אומנות הכאה היא, ונדחת. ופשיט אביי ורבא שכן מרדי טסי משכן עושין כן, תוניא נמי הכי. ופ" מאמן דא" רבה ורב יוסף, מהגיל את ידיו לאותה מלאכה היא שכן [נ"א: שכך] מנהג מרךני פחים משמניתין וחסט על הסדן מכין תחילה בקורנס על הסדן כשמתחיל [נ"א: המתחיל] במלאכה, ולדשב"ג מלאכה מכן היא, וןליתה. היא. ולא דמי לנוטל מנול קפור ולא קצר ולנוטל קורנס לרדד ולא ידד, אלא אותה הכאה מלאכה חשובה (ורשב"ג היא, וןליתה. החורש כל שהו. ראויה לעשות גומא לדלעת, ובמשכן היו חורשים לקלח אחד של סממנים. והמנכש והמלקט עצים. קשיא לן מכדי המתקן קרקע בכל שהו חיד, למה ול להינו ביותר ביותר ביותר ביותר של מידים. אלא מותר מתקם לקרע בל שהו היד, לאו לוד ומי מותר ביותר מותר ביותר של מכל ביצה קלה, אטו בהני לאו מייפה מרכדים לאבר לה לד שישוניבר אומונים רבר ביותר ביותר שישונים הניים המכר ביותר של אם לדי מיומים לאבר לה לד שישוניבר אומונים ברבר ביותר ביותר שנים הלא ביותר של החוד שישונים לא מדי המותר ביותר של אם לה לד שישונים לא מיום המכר ביותר באם לאבר לה ביותיונים לאם לה ביותר באה לה לד ביותר שונים לא בל ביותר ביו מכרי המותן קרק על בכל שהו הייב, למה לי למיונא לבהמה כמלה על גדי, להיסק כדי לבשל ביצה קרה, אסו בהני לא מיימה בקרקע הוא למה ליה שיעורא. ומשני רבה ורב יוסף באגם, שאין הקרקע מתייפה בליקוט עצים ולא בניכוש, לפיכך צריכי שיעור לחיוביה. אביי אמר היכא צריך שיעור בשדה דלא קא מיכוין ליפותה, ואע"ג דהיא מתייפה אינו חייב אלא בשיעור דקא מיכוין ליה אם לבהמה אם להיסק. ואקשינן עליה איני והא אביי ורבא דאמרי תרווייהו מודה ר' שמעון בפסיק רישיה ולא ימות, כלומר אפילו ר' שמעון דסבר דבר שאין מתכוין מותר, כי האי גוונא דוראי לא איפשר לתלוש מן הקרקע אלא שהקרקע מתייפה מתלישתו ורצונו בכך מחייב. ומשני בתולש מן הקרקע שאינו שלו, שאין רצונו ליפוי הקרקע כלל, לפיכך אינו מתחייב אלא במחשבתו שמתכוון לה.

קרוין בתים והם עונבין את השתי